

Hvorfor ville det ikke det? Hvorfor siger jeg det som konservativ og retspolitisk ordfører, når nu jeg har sagt, at lov er lov og lov skal holdes? Fordi vi selv var med til at stemme for en lov i 1989, som var den mindst dårlige lov, og så synes jeg ikke, det er fair at afskaffe loven eller ændre den, før man har givet modparten en chance. Den chance skulle Christiania have haft ved, at der havde været en regering, som op gennem 1990'erne havde sagt, at den ønskede, at loven skulle følges. Men det var der ikke.

Nu er der en regering, der siger: Loven gælder. Hvis I lever op til den lov og følger den med hensyn til huse, med hensyn til hash osv., så fortsætter loven. Hvis I ikke gør det, så tager vi loven op til revision eller afskaffer den, og så er vi tilbage ved Højesteret.

Det synes jeg er fair og anstændigt og ordentligt, det er at give folk en chance. Det andet kunne man gøre, og det er juridisk tilladt, men jeg synes ikke, det er fair, og det betyder altså noget; jeg synes heller ikke, det er moralsk, og det betyder noget for mig.

Formanden:

Hr. Villy Søvnald som ordfører:

Villy Søvnald (SF):

Det er 6 år siden, Folketinget sidst havde en forespørgsel om Christiania. Daværende forsvarsminister Hans Hækkerup konkluderede i sit indlæg med ordene: »Lovlighedsprocessen går i den rigtige retning. Vi ønsker at fortsætte forhandlingsvejen.«

Også for 6 år siden var Christianiadebatten rejst af det yderste højre i Folketinget, dengang Fremskridtspartiet, med krav om »At rydde terroristreden Christiania hurtigst muligt. Der må ikke blive én mursten tilbage. Pestbylden Christiania er en belastning for Danmarks omdømme i udlandet«.

Kl. 15.40

I forhold til det må man jo sige, at sprogbru- gen fra det yderste højre i dag er noget mere kærlig; her er kun tale om ord som skændsel, skamplet og kriminelle elementer. Det er jo et langt mildere ordvalg end det, der blev udfoldet for 6 år siden.

Da SF i 1989 stemte for Christianialoven, gjorde vi det for at sikre fremtiden i en aftale, der dels indeholdt den rummelighed, at vi på den ene side ville anerkende det sociale, kulturelle eksperiment, som stadig er en stor og vigtig del af Christiania, samtidig med at vi ønskede at få

sikkerhed for, at loven dannede en ramme om forholdet til myndighederne.

Hvis man læser Christianialoven, må man sige, at der er tale om en lov med meget vide beføjelser. Jeg har citeret § 3, stk. 3. Den giver muligheder for at tilbagekalde tilladelser af enhver art, hvis vilkår for tilladelser overtrædes.

Efter stk. 4 kan forsvarsministeren bestemme, at bygninger, der ikke må anvendes til beboelse eller andet formål, skal ombygges eller nedrives. Eller § 4, stk. 1: Hvis forsvarsministeren ikke tillader, at bygninger eller arealer anvendes til beboelse eller andet formål, skal enhver fraflytte eller ophøre med anvendelse.

Jeg tror aldrig, jeg i mit politiske liv har set en rammelov med så brede beføjelser uden domstolskontrol af nogen art. Ministeren er simpelt hen udstyret med al den magt, en minister kan ønske sig.

Det samme gælder politiindsatsen. Det er helt nyt for mig, at Folketinget særskilt område for område skal forholde sig til politiindsatsen. Det ville altså være helt parallelt med, at vi skulle forholde os til omfanget af politiindsatsen ved Maria Kirkeplads i Istedgade med hensyn til de ting, der foregår dernede, ikke kun stofhandel, men også prostitution og sådan noget.

Jeg ville advare imod, at Folketinget – selv om jeg synes, der er mange begavede mennesker herinde – giver sig til at dirigere politiet rundt til forskellige afdelinger i landet, ud fra hvor man nu mener, der er brug for flere politibetjente. Jeg tror specielt, det vil give problemer op til det danske formandskab, hvis Folketinget så detaljeret vil styre politiindsatsen i landet.

Hermed siger jeg ikke, at forholdene er problemfrie i Christiania; det synes jeg nemlig ikke, de er, det er også fremgået af de korte bemærkninger, jeg har haft. Der er brug for at få langt bedre styr på den omfattende hashhandel og stofhandel.

Men det, der er kendetegnende, er jo også, at de gange, hvor man har gået samarbejdsvejen, forhandlingsvejen, har der været meget stor vilje til at forsøge det, også fra Christianias side. De fleste husker formentlig Christianias, synes jeg, meget flotte indsats i forhold til hårde stoffer i sin tid.

Derfor synes jeg, det er et lidt underligt forslag til vedtagelse. Jeg vil tro, at Folketingets Præsidium kan få meget travlt og Folketinget i øvrigt også, hvis alle de love, vi indtil nu har vedtaget, skal bekræftes endnu en gang, før en minister må bringe dem til udførelse.